

Від працівника поліції у межах моделі «юрист-професіонал» вимагається не особиста відданість керівництву, як у моделі «політик-спостерігач», а захист фундаментальних ліберальних цінностей держави і суспільства, чітка реалізація нормативних приписів, визнання принципу верховенства права.

У моделі функціонування поліції «політик-спостерігач» поліцейські структури є «засобом насадження» державної влади, з їхньою допомогою влада утримується у руках діючих політиків. У межах моделі «юрист-професіонал» працівники поліцейських структур реалізують приписи норм законодавства, і виконують лише ті вказівки керівництва, які відповідають праву і закону.

Моделю поліцейської служби «за можливістю раціоналізована» передбачає використання прагматичних науково обґрунтованих методів і способів. Працівник поліції трансформується в аналітика, який розуміється у проблемах соціуму та пропонує оптимальні варіанти вирішення проблем охорони публічного порядку та боротьби зі злочинністю. Таким чином, у межах функціонування зазначеної вище моделі, працівник поліції є так би мовити аналітиком проблем суспільства. Він, на підставі аналізу різних конкретних правових ситуацій, пропонує громадськості оптимальний законний варіант її вирішення.

Моделю поліцейської служби «служіння суспільству» характеризується тим, що поліція дотримується проактивної позиції, здійснює перманентний моніторинг і профілактику соціальної напруги, запобігає вчиненню правопорушень у контексті реалізації програм партнерства з населенням. Поява моделі «служіння суспільству» зумовлена необхідністю підвищення відповідальності поліції за безпеку окремих громадян та суспільства у цілому.

У межах моделі поліцейської служби «служіння суспільству» створюються та реалізуються спеціальні програми взаємодії поліцейських структур і громадянського суспільства. По-друге, працівники поліції розглядаються як фахівці, що мають певний обсяг знань у галузі права і діють в інтересах гармонійного розвитку держави і громадянського суспільства.

На практиці за такою моделлю поліцейський є не «спостерігачем», не «солдатом», не «аналітиком», який реалізує завдання у сфері відбиття загроз для охоронюваного суспільного блага та уповноважений на застосування примусу (репресії), а набуває статусу «учителя», який реалізує позитивну (підтримуючу) функцію. Особлива увага при даній моделі функціонування поліції приділяється соціалізації персоналу поліції, формуванню образу невідпущеного високопрофесійного поліцейського, який шанує людську гідність і виявляє готовність надавати допомогу населенню.

У науковій юридичній літературі дану модель визнають «комунальною». Це обумовлюється, тим, що діяльність поліції у межах моделі поліцейської служби «служіння суспільству» зорієнтована на вирішення проблем обмеженої групи населення (територіальної громади). Відповідно закономірним є той факт, що поліцейські структури у межах реалізації даної моделі формуються територіальними громадами для забезпечення своїх місцевих потреб.

Проаналізована класифікація сприяє більш чіткому розумінню покликання поліції, однак вона є умовною. У реальному житті вищезазначені моделі функціонування поліції не існують «у чистому вигляді». Для функціонування системи правоохоронних органів конкретної держави, як правило, є характерними властивості одразу двох або більше зазначених моделей.

Огляд сучасної наукової і навчальної юридичної літератури дає підстави зазначити, що у пошуках оптимальної моделі функціонування Національної поліції України і взаємодії її і громадянського суспільства вчені-правознавці підтримують єдину точку зору: «модель «служіння суспільству» є найпридатнішою для демократичних держав».

Одержано 17.04.2018

УДК 179.7+27-4

Валерія Вікторівна КРАСНОВА,

курсант групи ФЗ-103 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Кріцак І. В.

ДО ПИТАННЯ ЕВТАНАЗІЇ: МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ ТА ХРИСТИЯНСЬКИЙ ВИМІРИ

Право і мораль взаємодіють у таких питаннях як евтаназія, аборти, клонування, штучне запліднення, трансплантація органів, трансгуманізм тощо. З розвитком вітчизняної та світової науки, останні роки ознаменувались зростанням зацікавленості до проблеми евтаназії, що стала «больовою точкою» суспільно-правової свідомості населення.

Конституційно визнаною, найвищою соціальною цінністю в Україні у відповідності до ч. 1 ст. 3 є право на життя, що належать до тих прав людини, що зумовлені її природою та не залежать від наявності певного статусу особи в державі. Саме тому, це право в міжнародній практиці визнається фундаментальним. Не зважаючи на те, що визнання життя людини є основоположною цінністю сучасної цивілізації, а також у зв'язку із розвитком науково-технічного прогресу проблема евтаназії набуває значущості в контексті морально-етичних міркувань.

З розвитком нових медичних технологій особливо гостро постає питання евтаназії, яке викликає запеклі суперечки між філософами, медиками та юристами. Так, в Бельгії, евтаназію вперше було застосовано для невиліковної дитини у рамках закону, прийнятого у 2014 році. Водночас у Бельгії евтаназія легалізована у 2002 році. За останні 15 років – евтаназії були піддані понад 10 000 чоловік, при цьому, лише один з цих випадків розслідувався прокуратурою королівства. На сьогодні, крім Бельгії, евтаназія дозволена у Нідерландах, Швейцарії, в окремих штатах США, Канаді та інших країнах. Щоб міг означати цей факт? Крок до глобальної легалізації легкої смерті, чи помилка суспільства в питаннях вибору цінностей життя?

У сучасному суспільстві активно обговорюється питання можливості легалізації евтаназії. Термін «евтаназія» означає безболісну, добровільну, легку смерть. Відразу ж виникає питання, як з цими смислами поєднується клятва Гіппократа «клянусь не давати смертельні ліки, навіть якщо мене про це попросять, або порад, які можуть привести до смерті», або принцип, за яким лікар повинен боротися з хворобою до останнього.

Життя є найціннішим даром природи, воно не залежить від моральних і фізичних якостей людини та від моменту зачаття до смерті знаходиться під охороною держави. Аксіомою залишається теза про те, що життя – це добре, а смерть – це погано. Закономірно, що неминучість будь-якого життя – це смерть, а смерть – це частина життя. Однак що буде якщо поміняти їх місцями. Смерть – це добре, а життя – це погано. І тут справа не в гуманності і милосерді, а в звичаях і традиціях, у тому, до чого людина звикає в процесі соціалізації. І якщо б нас від самого початку переконували, що евтаназія – це добре, і що вона необхідна, то ми б як правило її приймали.

Традиційне християнство говорить, що турбота про слабких і немічних збагачує нас самих, що ми здобуємо набагато більше, аніж віддаємо. Люди, які потребують нашої допомоги – це Божі посланники. В їхній особі нас відвідує сам Христос, і все, що ми робимо для них, ми робимо для нього.

Православна Церква постійно наголошує, що кожна людина створена по образу і подоби Божій, а більшість Конститутцій світу визнають життя людини найвищою цінністю, тому будь-які види евтаназії є недопустимими. Людина не вправі вирішувати коли їй помирати. Це природний процес, в протилежному випадку ми беремо на себе функції Бога. Тому закони потрібно розробляти та вдосконалювати таким чином, щоб вони людям допомагали, полегшували життя, а не забирали його.

Вважається, що евтаназія є результатом безрелігійної свідомості. Як правило, невіруючі люди, котрі атеїстично налаштовані і вважають, що життя закінчується разом зі смертю досить легко відносяться до питання евтаназії. Якщо ж людина віруюча, то вона розуміє, що хвороба чи певні життєві ситуації даються людині не просто так, а для перегляду свого життя, для того, щоб зробити певні висновки, задуматись, переосмислити своє життя.

Евтаназія також прямо порушує заповіді Божі, адже життя – це дар Божий і йому не має альтернативи. Хвора людина повинна прийняти страждання як випробування послане Всевишнім. З цих та інших переконань ми приходимо до висновку, що в нашій державі не можна дозволити легалізацію евтаназії, адже вона являє собою узаконене вбивство на рівні з легальними абортami. Це також суперечить самому смислу медичної науки, принципам, які рухають її вперед. Натомість держава повинна направити усі зусилля на фінансування сфери охорони здоров'я. В сучасних умовах Держави і Церква повинні відкривати якомога більше хоспісів, дитячих притулків і забезпечити догляд за лікуванням хворих. За цим майбутнє, і лише у такий спосіб можна сокрушити серце сучасної людини та допомогти людям, достойно, людськи завершити свій земний шлях.

Хочеться також зауважити, що евтаназія це питання про сутність і спосіб помирання, перед яким постає людина при підході до останньої межі свого земного існування. Зважаючи на те, що проблема евтаназії – це спосіб за допомогою якого настає смерть людини, вона потребує глибокого осмислення у контексті філософських, моральних, правових та психологічних проблем від вирішення яких залежить доля евтаназії як інституту її моральна легітимність і легалізація.

У даний час підхід до проблеми евтаназії характеризується полярністю думок. Якщо прихильники ототожнюють її з полегшенням хворому його страждань, з «приємною, легкою смертю», то опоненти прямо пов'язують це з убивством. Підвищений інтерес до евтаназії пов'язаний у тому числі й з істотним старінням населення, що викликає безліч питань соціального, економічного, медичного і правового характеру. З погляду сучасного розвитку українського суспільства впровадження евтаназії, як форми впливу нехай навіть і на безнадійних хворих, не має під собою достатнього підґрунтя. Пов'язано це з неможливістю належним чином визначити правомірність здійснення евтаназії та імовірністю зловживань з боку медичного персоналу. До того ж необхідно враховувати і неадекватну оцінку того, що відбувається з хворими, які знаходяться у вкрай важкому стані. Медичні технології дозволяють активно боротись з патологічними станами, лікування яких ще десять-п'ятнадцять років тому було досить проблематичним. Щодо питання про право людини на смерть як підстави для евтаназії, важливо вказати, що наступна реалізація цього права як наполягання хворого на виконанні свого бажання призведе до фактичного визнання правомірності-убивства. Якщо право на життя – природне право кожної людини, то право на смерть – далеко не безпечна категорія.

Евтаназія однозначно перетинає межу моральності з християнської точки зору, посягає на святість людського життя. Така процедура навіть із співчутливих мотивів залишається вбивством людини. Людське життя є найвищою соціальною цінністю і повинно бути захищене з моменту його зачаття аж до його природного завершення. Враховуючи етичну сторону евтаназії, вважаємо недоцільним її легалізацію, оскільки це порушуватиме фундаментальне право людини на життя.

Одержано 17.04.2018

УДК 341+343.326:316.485.26

Вікторія Юрївна ЦЕБИНОГА,

курсант групи Ф1-302 ХНУВС

Науковий керівник: провідний науковий співробітник відділу

організації наукової роботи ХНУВС кандидат юридичних наук Чумак В. В.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ: СУЧАСНІ РЕАЛІЇ ТА МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД

Сучасні тенденції розвитку будь-якої держави не оминають питання забезпечення національної безпеки. Глобальний розвиток інформаційних технологій та засобів масової комунікації дав початок появі нових технологій впливу на вирішення різноманітних конфліктів, тому на зміну суто військового аспекту війни приходять так звані «гібридні війни».

На собі методи гібридної війни відчували такі країни як: Вірменія та Азербайджан (Карабахський конфлікт), Ліван, Осетія, Сирія, з 2014 року – Україна. Гібридна війна, що відбувається сьогодні на території нашої держави продемонструвала, що гібридна за своєю суттю є міждержавною, коли нападником виступає країна з більш високим економічним та військовим потенціалом. Специфіка гібридної війни в Україні полягає у беззастережному порушенні РФ норм міжнародно-правових угод. РФ використовуючи різноманітні методи гібридної війни заподіяла значних uszkodжень в контексті